

**EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
DIN EUROPA OCCIDENTALĂ**

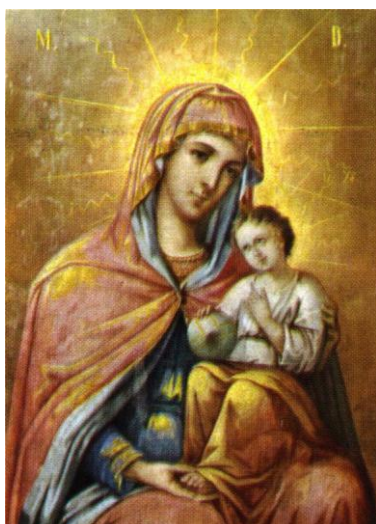
ACOPERITĂ CANONIC DE
ÎNALT PREA SFINȚIA SA NATHANIEL
ARHIEPISCOP DE DETROIT ȘI AL EPISCOPIEI
ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

**BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
DIN PARIS**

**SFINȚII ARHANGHELI
Mihail, Gavriil și Rafail**

9 BIS RUE JEAN DE BEAUVAIS • 75005 PARIS
Tél./Fax : 01 43 54 67 47

Buletin

PREOT VICAR Dr. Petre POPESCU

Anul XXXX • Nr.9 (serie nouă)

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului, 2002

„Dumnezeu s-a arătat în trup, s-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume...” (I Timotei 3:17)

Hristos se naște! Măriți-L!

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini ai Episcopiei noastre de Dumnezeu păzite,

Har, Milă și Pace de la Hristos Domnul Cel Întrupat, iar de la noi părintească dragoste și arhieresti binecuvântări!

În fiecare seară, odată cu lăsarea întunericii, în întreaga lume, Vecernia, Slujba de seară de laudă a lui Dumnezeu Cel în Treime, este oferită în bisericile noastre, parohiale și mănăstirești. Se citește Psalmul 103 în care Profetul și Psalmistul David, unul dintre strămoșii după trup ai Mântuitorului Iisus Hristos, strigă din adâncurile ființei sale: „Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!” (v. 25) El vorbește nu numai despre natură și despre ceea ce poate fi văzut, dar și despre planurile Atotputernicului în ceea ce privește omenirea, despre „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, care a fost descoperită oamenilor prin... Născătoarea de Dumnezeu.” (Stihira Glasului 4) Așa de mare este Taina Nașterii în timp a Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care „s-a arătat în trup”, încât „a fost văzut de îngeri, s-a propovăduit între neamuri, (adică celorlalte popoare în afară de evrei) a fost crezut în lume.”

Apogeul slujbei Vecerniei îl reprezintă imnul de mulțumire în care cântăm: „Lumină lină a sfintei slave a Tatălui cresc Celui fără de moarte, Celui Sfânt și Fericit, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, laudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic ești în toată vremea a fi laudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea Te slăvește!” În acest imn din secolul al V-lea, mărturisim că Hristos reflectă în Sine slava dumnezeiască a Tatălui cresc Care este fără de început și a Duhului veșnic, de asemenea fără de început, la fel cum Hristos, care este numit și Cuvântul lui Dumnezeu, este fără de început. Înțelesul acestui imn este că Hristos este chipul exact al Tatălui, reflectând în Sine originea Sa dumnezeiască. Aceasta se referă la existența Sa dinainte de „întrupare”.

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.

Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Si lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.” (Ioan 1:1-5) Sfântul Ioan Evanghelistul, numit și Teologul pentru frumusețea și înțelepciunea scrierilor sale, a scris Evanghelia sa după ce Fiul lui Dumnezeu „s-a întrupat”. „Și iată îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare... Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu...” (Luca 2: 9;12-13) Acolo, în Cetatea lui David, în Betleem, în timpul împăratului roman Augustus, Iisus Hristos, Veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, „s-a întrupat.” Aceasta este piatra de temelie pe care Sf. Ioan își întemeiază Evanghelia sa despre Cuvântul care era de la început și Care, în timpul vieții Sf. Ioan „s-a arătat în trup, ... , a fost văzut de îngeri, s-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume...”

Că Mântuitorul se va întrupa a fost proorocit de Marele Prooroc Isaia. „Ascultă acum, casa lui David... Domnul îți va da ție un semn... Si acesta va fi: Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu Care se va numi Emanuel,” care se tâlcuiește, „Dumnezeu este cu noi!” (Isaia 7:12-13). Despre puterea și autoritatea lui ne vorbește Profetul Daniel: „Stăpânirea lui este veșnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția lui nu va nimicita niciodată.” (Daniel 7:14) Această stăpânire veșnică se referă nu numai la timpul când Iisus Hristos „...s-a arătat în trup...”, ci la existența Sa eternă mărturisită de către Duhul Sfânt la Botezul Său în Iordan, și pusă în cuvinte de către Sfântul Ioan Evanghelistul în prologul Evangheliei sale.

Sfântul Luca, care reflectă amintirea Maicii Domnului în Evanghelia sa, afirmă: „Și când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântece. Și când s-au împlinit zilele curățirii lor, după legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului. Precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului. Și să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Și iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era asupra lui. Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și din îndemnul Duhului a

venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, El L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: « Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel » (Luca 2:21-32).

Profeția lui Isaia, a lui Daniel și alte profeții dinainte ca Hristos ``...să se fi întrupat...``, vorbesc despre o împărăție veșnică ce va cuprinde pe toți oamenii; iar după Nașterea Mântuitorului, proorocirea Dreptului Simeon, că Iisus Cuvântul, Chipul Tatălui, Emanuel - Dumnezeu este cu noi - a venit ca Mântuitor nu numai pentru poporul evreu, dar și pentru toate popoarele din toate timpurile (a se vedea Daniel 2:49). Prin Nașterea lui Iisus Hristos, acum 2000 de ani, și prin activitatea Sa răscumpărătoare s-a făcut împăcarea cerului cu pământul, a lui Dumnezeu cu omul, astfel cele nevăzute au devenit văzute și vor continua activitatea de împăcare până când va veni un pământ nou și un cer nou. Noi cântăm în Canonul Nașterii Domnului, Cântarea Întâi: ``Hristos se naște ! Măriți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ! Bucurați-vă! Tot pământul și toate popoarele cântați slavă de bucurie că El s-a preamărit!``

Ce sărbătorim noi și voi astăzi? Sărbătorim ``nenumăratele lucrări ale lui Dumnezeu pe care El cu înțelepciune le-a făcut.`` Lucruri și planuri pe care numai Iubitorul de oameni Dumnezeu le putea concepe. Ce plan este acesta? Decât să fim abandonați sfatului și înțelegerii noastre limitate asupra naturii și asupra umanității noastre, Dumnezeu este cu noi, pentru a binecuvânta cu înțelepciunea Sa creatoare înțelegerea și aprecierea noastră asupra naturii pe care El a făcut-o și a ne arăta cum să slujim omenirii pe

care El a creat-o după chipul și asemănarea Sa. Noi sărbătorim nu numai Nașterea Mântuitorului în timp, noi sărbătorim renașterea omenirii, renașterea datorată milei, dragostei, compasiunii, iertării și iluminării Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Cu adevărat, e timpul să mărim pe Noul Născut Hristos cu viețile noastre, prin existența noastră zilnică în timpul petrecut pe pământ. Cu adevărat, haideți să primim pe Pruncul Iisus în ieslea inimilor noastre, în liniștea sufletelor noastre! Haideți să-I oferim ospitalitate, Celui care ne-a creat pe fiecare dintre noi! Haideți să reînnoim legământul botezului, haideți să ne rugăm Duhului Sfânt să se înnoiască în noi așa precum Domnul L-a trimis să înnoiască pe Apostoli! Haideți să strigăm tare: ``Avva, Părinte!`` Celui ce iartă păcatele noastre și ne dăruiește viață.

Iubiți credincioși, buni creștini, haideți să nu ne uităm la stânga și la dreapta, nici înapoi, ci să ne ațintim privirea către Lumina lină, Iisus Cuvântul, Mielul lui Dumnezeu Care ridică păcatul lumii. Haideți să nu mai fim înspăimântați de fantoma morții sau a terorismului, nici să ne îndoim de mâna lui Dumnezeu care conduce națiunile și omenirea, pentru că El este Cel care a creat toate și S-a întrupat pentru a ne conduce înapoi la viață veșnică și pentru că El care sălășluiește întru Biserica Sa, este Dumnezeu adevărat și Împărat al istoriei. Suntem chemați în această zi să ne bucurăm și să ne veselim, că mare este plata noastră în împărăția care a fost proclamată și la a cărei plinătate, noi toți ar trebui să participăm.

Hristos se naște! Măriți-L! Hristos în mijlocul nostru! Haideți să-L întâmpinăm!

† NATHANIEL

Arhiepiscop al Detroitului

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos

Când s-au împlinit veacurile, când a venit vremea hotărâtă de Dumnezeu, atunci Fiul Său Cel Unul Născut, s-a întrupat și a venit pe pământ. El fusese așteptat de toată lumea. Această nădejde încălzise secole de-a rândul omenirea. David o cântase pe harpa-i măiastră, proorocii Vechiului Testament o zugrăviseră în culorile cele mai vii. Peste tot sub corturile Chaldeii, în robia Egiptului, la picioarele muntelui Sinai, în Ierusalim, peste tot se suspinase după venirea lui Mesia.

Popoarele păgâne doreau și ele această sfântă venire. Viața lor era decăzută și se rostogolea

furtunos în prăpastia fărădelegilor. Popoare ca Grecii și Romanii ridicaseră la rang de dumnezeire patimile cele mai josnice : desfrâul era chemat Venus, beția Bachus, iar tâlharii aveau în Olimp pe protectorul lor Mercur. Vulturul Roman stăpânea Italia, Spania, Britania, Asia și Africa. Imoralitatea cuprindea societatea ca în brâul morții. În acea vreme de mare cumpănă pentru viitorul neamului omenesc, fiecare om aștepta un salvator. Așa, în noaptea orânduită de Dumnezeu, în așteptarea înfrigurată a întregii omeniri, se naște pruncul Iisus. Îngerii îl primesc

cu cântarea "Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire".

Evocarea acestui sfânt eveniment evanghelic, ne umple inimile de bucurie. Ca niște călători, poposim astăzi pe piscurile înSORITE ale Sărbătorii Nașterii Domnului. În fiecare casă intră o rază de bucurie pentru marea binefacere adusă oamenilor.

Mântuitorul vine pe pământ, ia trup omenesc și ne împacă cu Dumnezeu Tatăl, prin moartea Sa, pentru păcatele noastre. Binefacerile revărsate asupra noastră, în acea strălucită vreme dăinuiesc și astăzi și n-au încetat să se propovăduiască de Biserica Mântuitorului Hristos, prin puterea Sa harică Dumnezeiască, pe cei ce se învrednicesc de aceste Sfinte daruri.

Astăzi această bucurie este peste tot. În familii atmosfera este mai caldă și mai veselă. Dorul părinților față de copii și al copiilor față de părinți, toți se adună în jurul caselor. Sufletele se deschid spre fapte bune și frumoase și sunt gata să primească doriri de sănătate, de împăcare și viață fericită. Copii cântă colinde, că fiind Iisus al nostru, coborât din lumina Evangheliei și îmbrăcat în haina pitorească de mit idilic. Copii îl cântă ca fiind printre ciobani și plugari în legănaș de paltinaș. Maica Domnului asemănătoare

Cosânzenii, îl toarce pe fus de argint, față din caier de mătase.

Bunătațea și dragostea Sa față de noi nu s-a schimbat. În fiecare an ne reamintește prin prăznuirea acestui sfânt eveniment.

Astăzi, când ni se aduce vestea cea mare a Nașterii Fiului Dumnezeu, să-L preamărim cu convingerea senină, închegată din bucurie și recunoștință. El este Dumnezeu anunțat de către înger Sfintei Fecioare, adorat de către bătrânul Simeon, declarat la Botez de către Duhul Sfânt. Mărit de către natură și omenire, când înfrânge bolile, vindecă paralizicii și înviază morții. Să ne dăruiască puterea și avântul divin să năzuim să ne renaștem și să ne reînnoim în ființa noastră.

Cu prilejul dumnezeieștii nașteri, rog pe bunul Dumnezeu să coboare în casele și inimile Dvs. lumina stelei călăuzitoare a magilor, sănătate, îndemn la liniște, dragoste și bună înțelegere.

Așa să ne ajute Dumnezeu ! La mulți și fericiți ani !

**Preot Vicar Dr. Petre Popescu,
Montréal
decembrie 2002**

Hristos Se naște, măriți-L!

Iubiți credincioși !

De peste două milenii Sfânta noastră Biserică dreptmăritoare serbează Praznicul Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, binevestindu-ne nouă „bucurie mare, care va fi la tot poporul” (Luca 2, 10).

Aceasta a fost lumina care a susținut și călăuzit viața credincioșilor în decursul vremii. Vestea că va veni Hristos a început, fraților, cu Protoevanghelia (cea dintâi veste bună) din Geneză 3, 15 și a continuat prin profeții în toată perioada Vechiului Testament, în Sfânta Biblie, ca și în afara ei, până într-o noapte în care s-a dat de veste lumii că Cel vestit și așteptat, a venit.

Cei dintâi care au primit-o au fost îngerii, și într-o clipă cerul s-a aprins de lumină, bucurie și cântec. După ei a fost Firea, care gemea sub povara păcatului strămoșesc: s-a arătat și a luminat steaua și a răsunat văzduhul. Abia în al treilea rând a prins de veste și omul, prin păstorii care au fost vestiți de îngeri și prin magii pe care i-a călăuzit steaua.

Această veste, fraților, continuă să străbată în sufletele credincioase, așa cum spuneam, de peste două mii de ani, să dea viață, să zămislească

putere, să mângâie, să ștergă lacrimi, să înflorească bucurie și să coboare pacea în inimi și în toată lumea.

De aceea, iubiții mei, cu prilejul marilor sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei, îmi îndrept gândul meu către voi și vă doresc din toată inima ca aceste Sfinte Sărbători să le petreceți cu pace și bucurie sufletească și să le ajungeți într-un Mulți Ani, „aducându-ne aminte neîncetat, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrul credinței voastre și de osteneala iubirii voastre și de stăruința nădejzii voastre în Domnul nostru Iisus Hristos” (I Tesaloniceni 1, 3), rugându-vă să „mângâiați pe cei neputincioși, fiți îndelung răbdători spre toți, Duhul să nu-l stingeți, ce este bun să țineți, de tot lucrul rău să vă feriți !” (I Tesaloniceni 5, 14, 19, 21).

„Dragostea mea cu voi cu toți în Hristos Iisus!” Amin (I Cor. 16, 24).

Sărbători Fericite! An Nou Fericit!

**Al dumneavoastră într-un rugător,
preot Constantin Târziu**

*Slujitorii Sfintei noastre Biserici, ierodiaconul Iosif
Vlad și preotul Iulian Nistea, vă urează Sărbători
Fericite și un An Nou Fericit!*

Il y a 84 ans... 1918-2002

Le 1er Décembre 1918, la Transylvanie et le Banat se rattachaient à la mère-patrie, en vertu du droit des nationalités à l'auto-détermination, conformément à la déclaration de paix de Wilson dont les idées allaient former la Charte du Traité de Versailles et de l'Europe d'après la première guerre mondiale. Il y avait dans « Champ de Horea », à Alba-Iulia, une foule enthousiaste et colorée de 100000 Roumains, vêtus de costumes régionaux ou d'uniformes militaires, venus en délégation de tous les coins de Transylvanie et du Banat, agitant les drapeaux tricolores, chantant l'hymne des révolutionnaires de 1849 : « Deșteaptă-te române ! » Réveille-toi, Roumain ! Les drapeaux de l'Entente et ceux des Yougoslaves et des Tchécoslovaques flottaient à côté des drapeaux roumains. Étaient présents, dans la salle des fêtes, les chefs des deux églises – orthodoxe et uniate – à côté des représentants du parti national, du parti socialiste de Transylvanie ; des délégations, venues du Vieux Royaume, de Bessarabie, de Bucovine apportaient par leur présence la participation de toute la nation. Une résolution fut rédigée publiquement ; par son vote, l'union avec la Roumanie était proclamée solennellement. Ce fut l'acte de création de la Grande Roumanie.

L'évènement est unique dans l'histoire des Roumains. C'est l'idéal, enfin réalisé, de tant de générations de Roumains visionnaires, de poètes de suppliciés. Il mérite qu'on le célèbre partout où il a des roumains et des amis de la justice d'un peuple éprouvé. Il a été à notre connaissance. La presse s'en fait l'écho. En Roumanie, avec les fastes officielles et des oublis particuliers qui peut paraître fâcheux : I.I.Brătianu, Iuliu Maniu, Vaida Voievod, l'évêque J.Hossu, V. Goldiș et d'autre part, sur le plan français, le général Berthelot, le Comte de St. Aulaire, André Tardieu et surtout le « tigre », le président Clemenceau, pour n'en citer que quelques-uns, n'ont-ils pas été au cœur du mouvement et des responsabilités qui allaient engager le destin de tout un peuple enfin retrouvé et réuni, à l'étranger, avec des moyens matériels plus modestes mais une information plus complète, on a souligné l'importance de cet acte, on en a honoré tous les artisans ; assis-t-on rappelé la fin de la Grande Roumanie en 1940, les péripéties des deux guerres perdues, de 1941-1945. Tout cela ce tient, tout cela doit être dit sobrement. Toutefois, certain ton péremptoire, parfois relevant d'un patriotisme ombrageux et absolu – je crois qu'il est bon de le dire – convenait peut-être moins à

une situation internationale rongée de « contestation » de toute sorte et à la situation de la Roumanie actuelle qui tient à son fil et qu'une rupture d'équilibre mondial ou européen peut de nouveau transformer en « no man's land ».

En décembre 1918 il s'est passé donc un beau miracle. Si Dieu est présent dans l'œuvre des hommes, il est probable qu'il a armé le bras et inspiré la volonté intelligente de ceux qui ont fait la grande Roumanie. Jugez-en : Mai 1918, à la suite de la débâcle russe, la Roumanie était réduite à signer l'abominable paix de Buftea (ce traité, consenti en secret par les alliés, n'a été jamais ratifié. Le royaume occupé, les Carpates, la Dobroudja cédées, l'économie mise en exploitation coloniale, c'était ça ce que la Triple Alliance aurait réservé à une Roumanie vaincue.

Quelques mois après, en octobre de la même année, la Roumanie ressuscitée, le nouveau gouvernement de Iassy reprend les rênes d'un pays combattant, l'armée chasse l'occupant, la mission Berthelot revient, par la Bulgarie, à Bucarest, dans un enthousiasme indescriptible. La Bessarabie, puis la Bucovine, la Transylvanie viendront se souder au vieux tronc. Au bon et vieux pays qui avait perdu 25 pour 100 de sa substance vive en une guerre sanglante et dans l'enfer du typhus exanthématique ! Quelques mois après, l'armée se payait même le luxe de livrer la guerre au régime de Bela Kun, le déloger de Budapest, contre l'avis du Conseil Suprême des alliés, mais sur l'initiative de seul I.I. Brătianu qui su agir en homme d'état, gardien des nouvelles frontières de la Roumanie.

Cela tient du miracle. Cela a été, aussi, facilité par le démembrement des deux empires anachroniques ou les différentes provinces roumaines avaient été enclavées de force. Et le miracle a duré 22 ans, jusqu'en 1940. Depuis un nouvel empire anachronique a rompu la belle harmonie du territoire roumain et continue de menacer l'existence de son être national ainsi que sa vocation de peuple européen. Il est réconfortant que cet anniversaire ait été célébré avec joie. Il le serait encore davantage que la joie s'accompagnât du sentiment de gravité et de responsabilité qui animait I.I.Brătianu et lui faisait dire : « une frontière se défend. »

Titus Barbu

La moartea lui Duiliu SFINȚESCU În pragul și lumina erei simfonice

Sunt clipe istorice când moartea unui om și speranța învierii lui readuc la răscrucea dintre moartea civilizațiilor și speranța renașterii lor în adevărul comun. Într'o epocă în care legea triplei frenezii a indiferenței, a disprețului și a urii *față de adevărul celuilalt și deci față de adevărul comun*, părea să devină unica lege a Istoriei omenești, Duiliu Sfințescu caută unirea dintre valorile științifice și valorile spirituale. El participă astfel la lupta pentru existența, libertatea și menirea Bisericii, a Statului și a Școlii pentru al treilea mileniu. Iată câteva jaloane.

În 1972 Duiliu Sfințescu este ales în Comisia eparhială de studii care va elabora proiectul de plan pentru menirea Bisericii noastre ca răspuns la propunerea Asociației « România » pentru dialogul cu Diaspora. Bazat pe dialogul fundamental prin legea întrepătrunderii simfonice cu Biserica-Mamă, planul va fi adoptat progresiv de către șapte Adunări Generale Extraordnare între 25 iunie 1972 și 10 noiembrie 1973.

În același spirit vizionar el a organizat, la UNESCO, Conferința internațională «ANUL 2001». El reunește reprezentanți ai multor discipline de cercetare, de la arhitectură și sociologie, prin arte și litere până la filozofie și teologie. Citez mai jos câteva prevederi confirmate în 2001.

În *Prefața* sa, Directorul general al UNESCO-lui constată că acest Congres pune accentul «asupra nevoilor și speranțelor omului ca și asupra dreptului legitim de a trăi în condițiile de confort, de securitate și de demnitate» Amadou-Mahtar M'Bow, *Le Congrès L'AN 2001*, Vol. I, p. 8. Legitimarea constituțională a acestui drept apare într'adevăr ca imperativul suprem al mileniului trei.

La rândul său, în *Introducere*, Duiliu Sfințescu începe prin a răspunde la întrebarea: «Dar de ce 2001?» Întâi, «pentru că această dată este destul de apropiată pentru a permite extrapolări rezonabile, cu just ceea ce trebuie ca ipoteze, pentru a rămânea realiști: Trebuie să concepem și să construim de acum pentru anul 2001.» Apoi, «pentru că 2001 este de asemeni începutul viitorului veac și al viitorului mileniu, spre care nu se pot lansa decât fuzeele științei-ficțiune, dezvoltări fictive socio-politice și speculații în materie de futurism.» Id. p10.

Avem aici, pe de o parte, spiritul rigoarei în planurile *la scara deceniilor pentru trecerea de la*

un veac la altul; el evită degradarea realismului într'un reduționism care reduce omul la un mecanism tehnologic, biologic sau fizic; de altă parte, spiritul entuziasmului lucid *la scara veacurilor pentru trecerea de la un mileniu la altul*; el evită degradarea elanului creator în frenezii oarbe.

În raportul său prezentat la congres, filozoful Constantin Noica, care a trăit în țară lupta tragică între promisiunile paradisiace și consecințele infernale ale epocii noastre, situează sensul deceniilor, al veacurilor și al mileniilor în perspectiva contradicției fundamentale care sfâșie Istoria în trecerile de la o eră la alta. Sub titlul *Des maisons pour l'homme et ses isotopes de l'An 2001*, el începe prin a rezuma sensul și efectele acestei contradicții:

«în Paradis nu sunt locuințe, în timp ce în Infern nu sunt decât cuptoare, garduri și torturi. Între aceste două condiții se situează condiția omului, cu necesitatea dar și cu libertatea de a-și face o locuință.» Permanența acestei contradicții de-a lungul Istoriei nu-i permite decât o prevedere relativă: «În 2001, noi vom fi sau mai aproape de Infern sau mai aproape de Paradis».

În fața acestei incertitudini, filozoful își «închipuie că congresul de față este convocat pentru a găsi mijloacele de a ne apropia de Paradis», conchide că acest «congres este un congres de teologie», și «dă sfatul menirii disciplinei lui, întărit de experiența mai mult decât bimilenară.

Pentru politici: «Nu faceți ca (...) monomanii, de la Licurg la Stalin trecând, vai, prin Republica lui Platon, care nu cunosc decât o singură fericire omenească. Adevărații oameni politici ar trebui să dea în același timp și pentru același stat, mai multe constituții, pentru ca cetățenii să poată alege și să trăiască, dacă preferă, unii, în regim de proprietate, (...) alții în regim fără proprietate». Pentru toți: «gândiți polifonic – și nu sub unghiul unei singure necesități – anul 2001» *Vol. I, p. 25 et 28.*

Avem aici întâlnirea micului infinit, a cărui origine «materială» nu mai este decât una din ipoteze, și marele infinit spiritual a cărui origine din domeniul credinței tinde să contribuie la elaborarea unui țel final, a unei explicații și a unei metode pentru ieșirea din actuala criză globală a întregii lumi.

Aceasta este și concluzia economistului pornind de la cercetarea *omnidisciplinară* pentru *capitalul fundamental al economiei universale*. Ajunsă la

sensul contradictoriu al Istoriei la scara miliardelor de ani, această cercetare readuce la permanentele ipoteze ce nu se pot șterge despre relațiile dintre preistoria, istoria și metaistoria acestei economii cu structuri polifonice.

Fără adevăratul ABC fundamental al economiei în sens global de civilizație, viziunile greșite se unesc într'o Sfidare globală a polifoniei universale care «hrănește războiul tuturor contra...celorlalți ! (...) Acest drum poate duce la răsturnări însângerate ale tuturor orânduirilor stabilite.» Dar fără a «evita tragediile planetare». (Demostene Nacu, *Pour les maisons de la symphonie universelle*, Vol. II, p 43 și 45).

Desigur, "11 septembrie 2001" este unul din numeroasele semne care vestesc riscul apocalipsei distrugătoare la scara planetară.. Dar mai este și "Legea fundamentală a întrepătrunderii care tinde a distinge și a uni toate drepturile și datoriile într'o Constituție a simfoniei naționale pentru fiecare Stat, dar și într'o Constituție simfonică a coexistenței internaționale." Id.

Aceasta este calea apocalipsei creatoare. Dar numai adevăratul ABC al economiei fundamentale, însuflețit de entuziasmul triadic al grijii, al respectului și al iubirii pentru adevărul celuilalt și deci pentru adevărul comun, poate lumina "singurul război

liberator : războiul fiecăruia și al tuturor pentru propria lor simfonie : în acest fel, războiul contra propriei lor babelofonii."

La răscrucea acestor legi, «miza alegerii (...) este evidentă. Responsabilitățile de asemeni. UNESCO poate deveni Casa culturală a simfoniei universale. Dar și contrariul ei » Id. p. 45. Reunind adevărurile parțiale din diferitele federalisme și naționalisme, Europa simfonică poate deveni primul model pentru conlucrarea tuturor neamurilor. Ea încă nu este împlinită. Dar temeliile ei sunt puse încă din 1973-1977 atât în lucrările pentru Episcopia noastră (printre care «Semnificația conflictului dintre Biserica Ortodoxă Română din Paris și Partidul Comunist din România») cât și Revista «Nouvelle Europe»..

Prin concepția, organizarea și însuflețirea Congresului «Anul 2001», Duiliu Sfințescu și-a asumat pe deplin datoria față de imperativul generației sale. Mulțumesc, dragul meu prieten. Noile generații nu te vor uita. Legea întrepătrunderii le va călăuzi mereu pe același drum.

Demostene Nacu
Versailles, 8 noiembrie 2002

CRONICA JURIDICĂ

În numărul 8 al buletinului nostru ați fost informați despre originea conflictului cu cei doi preoți, Vasile URDA și Constantin STOICA. Reamintim deci, că transgresând regulile elementare de morală creștină pe care ar fi trebuit să le respecte în primul rând, cei doi preoți, după ce au fost suspendați, după o anchetă a Consiliilor APCOR și AEOR, de către Ierarhia bisericească căreia îi juraseră credință, au tentat o «lovitură de stat», vizând întreaga comunitate română de la Paris.

Obiectivul principal al celor doi preoți a fost controlul surselor financiare ale celor două asociații. În acest sens, existența celor trei asociații create de familia URDA, despre care nu dau socoteală practic nimănui, nu poate decât să întărească această concluzie. Una dintre aceste asociații și anume *Paroisse des Saints Trois Hiérarques*, înființată în 1993, devenită *Trois Hiérarques* în 1995, a servit de «buzunar» în perioada 1999-2001, aici fiind vărsate un număr necunoscut de cecuri eliberate de credincioși frecventând Biserica din Jean de Beauvais.

În legătură cu tentativa de a obține controlul

asupra mijloacelor financiare ale APCOR, când Părintele Vasile URDA își arogă funcția de Vicar și Interimar episcopal, acordată de Mgr. Barnabé, Justiția franceză s-a pronunțat în două rânduri.

1. În «Ordonance de Référé» dată la 21 mai 2002, Tribunal de Grande Instance de Paris, constată :

«Că decizia de dizolvare a consiliului (APCOR) a fost luată pe 13 martie 2002 de către Părintele URDA pe baza propriului raport și a celui făcut de preotul STOICA ;

Că nu este luată în condiții regulamentare, adică în respectul modalităților precitate, neconstituind deci o decizie oficială a Episcopiei ortodoxe române din Europa Occidentală, singura autoritate ecleziastică competentă care asigură ordinea ecleziastică în care funcționează APCOR (articolul 2 din Regulamentul interior) ;

Că Părintele URDA, care pretinde că este raliat Bisericii ortodoxe ruse din afara frontierelor, ignorând articolul 2 precitat, care se impune oricărui membru al asociației, nu poate să se prevaleze de nici o delegație ierarhică care să-i confere putere de a acționa conform regulilor

sociale, fiind în plus interzis de a oficia în Biserica ortodoxă Sfinții Arhangheli din Paris prin decizia Arhiepiscopului Nathaniel din 2 februarie 2002 ;

Că această decizie, luată în mod manifest ca urmare a unei deturnări de putere, constituie o tulburare manifest ilegală cu privire la regulile statutare obligatorii ; »

Pentru motivele expuse mai sus, TGI suspendă efectele deciziei luate de Părintele URDA în 13 martie 2002, permițând restabilirea controlului asupra contului bancar de către Consiliul APCOR al cărui președinte este Domnul Titus BARBULESCU.

Împotriva acestei decizii Părintele URDA a făcut apel, care a fost judecat pe 16 octombrie și o decizie definitivă a fost luată la 20 noiembrie 2002.

2. Decizia Curții de Appel din Paris, înscrisă în Repertoriul general la numărul 2002/10826 și 2002/17291, constată :

« Că cele două autorități (Mgr Barnabe și mitropolitul Vitaly n.n.), după ce admiseseră împuternicirea Părintelui URDA(este vorba numai de primul citat, n.n.), l-au dezavuat imediat, așa cum rezultă din scrisorile din 22.02.2002, 4, 5 și 16 septembrie 2002, prezentate în timpul dezbatelor ;

Că astfel la data de 13 martie 2002, Părintele URDA nu dispunea cu evidența cerută de tribunal, de puterile care să-i permită de a dizolva consiliul APCOR și de a împiedica conducătorii de la această dată de a asuma în mod liber responsabilitatea gestiunii financiare a asociației ;

Că decizia pe care a luat-o în aceste circumstanțe constituie o tulburare manifest ilegală, căreia i-a fost pusă capăt, în mod just, de prima judecată ;

Că este convenit să fie confirmată ordonanța luată și de a aplica articolul 700 al noului cod de procedură civilă, cum este indicat în dispozitivul deciziei, fiind precizat că asociația nu trebuie să suporte cheltuielile de procedură, antrenate de singura inițiativă a Părintelui URDA ; »

Pentru motivele expuse mai sus, Curtea de Apel din Paris :

« Confirmă ordonanța judecătorului de référé a TGI Paris din 21 mai 2002 ;

Condamnă Părintele URDA să plătească APCOR reprezentată de Domnul BARBULESCU și Poștei, fiecăruia, câte 500 € în aplicarea articolului 700 din noul cod de procedură civilă ;

Condamnă Părintele URDA la cheltuielile care vor trebui acoperite conform dispozițiilor articolului 699 din noul cod de procedură civilă. »

Decizia Curții de Apel din Paris, demonstrează întregul eșafodaj de falsuri și manipulări, care au stat la baza tuturor acțiunilor celor doi preoți. Astfel, așa zisa adunare generală extraordinară a AEOR este nulă de drept, din aceleași motive expuse în cele două hotărâri ale Justiției franceze, citate mai sus. Așa cum observă TGI în hotărârea sa din 21 mai 2002, Episcopia ortodoxă română din Europa Occidentală, este singura autoritate ecleziastică competentă care asigură ordinea ecleziastică în care funcționează APCOR și AEOR (articolul 2 din Regulamentul interior). Orice altă autoritate, precum Episcopia ortodoxă română din Paris (de a cărei existență nu s-a auzit până în prezent), invocată de Părintele URDA, nu se poate substitui și nici înlocui Episcopia ortodoxă română din Europa Occidentală.

În consecință, singura autoritate ecleziastică recunoscută, este cea a IPS Nathaniel și a Vicarului său Părintele Dr. Petre Popescu.

În acest cadru va avea loc Adunarea generală extraordinară a AEOR, convocată pentru data de 7 sau 14 decembrie 2002, la solicitarea a mai mult de 1/5 din membrii asociației și aprobată de forurile ecleziastice.

Orice altă convocare este nulă și neavenită.

Ne referim cu siguranță, la noile convocări pe care unii dintre membrii asociației le-au primit, semnate de Părintele URDA și Radu Atanasie pentru AEOR și de domnul Georges Culica pentru APCOR.

Așa cum rezultă din hotărârile de justiție de mai sus, singurele autorități recunoscute în mod explicit pentru AEOR sunt IPS Nathaniel, ca autoritate ecleziastică și implicit Consiliul AEOR al cărui președinte este Părintele Dr. Petre Popescu și vicepreședinte domnul Petre Niculescu. De asemenea pentru APCOR recunoașterea calității de președinte a domnului Titus Bărbulescu este fără drept de apel.

În concluzie, convocările semnate de Părintele URDA și de domnul Culica nu reprezintă decât o nouă încercare de manipulare a membrilor asociațiilor noastre. Ca și până acum, ele nu mai pot schimba cursul evenimentelor.

Biroul APCOR

Ultimele noutăți...

Ca de obicei, avem reacții la ultima convocare a Adunării generale extraordinare.

Ni se aduce astfel la cunoștință că alte adunări, precum cea din 3 martie 2002, sunt convocate cu aceeași legalitate. Una, pentru AEOR, de către Părintele Vasile Urda și Radu Cristian Atanasiu iar a doua, pentru APCOR, de către domnul Georges Culica.

Câteva precizări :

1. Părintele Urda a fost exclus din rândurile clerului din Episcopia ortodoxă română din Europa occidentală, acoperită canonic de IPS Nathaniel și Părintele Vicar, dr. Petre Popescu și prin urmare nu mai are nici o calitate care să-i permită luarea oricărei inițiative privind asociația noastră. Cum s-a explicat în Cronica juridică, Curtea de Apel din Paris subliniază acest lucru fără dubiu, în decizia sa din 20 noiembrie 2002. Pe de altă parte, din revista *Dernières nouvelles d'Alsace* n° 156 din 5 iulie 1997, aflăm că « Asociația Caritas, creată în 1995 și prezidată de preotul român Vasile Urda, a été condamnée hier de către tribunalul din Paris, să schimbe numele pentru a nu fi confundată cu Secours Catholique ». Este foarte probabil că o nouă hotărâre judecătorească trebuie să-l oblige să-și adapteze numele eparhiei al cărui vicar pretinde că este, astfel încât să nu fie confundată cu AEOR.
2. Radu Cristian Atanasiu, « secretarul » Părintelui Urda, are într-adevăr dimensiunea morală pe care o cere o astfel de funcție : pe 25 octombrie 1990, Tribunal de Grande Instance de Paris, 25ème Chambre, îl condamnă la 3 luni de închisoare cu suspendare și 6000 de franci amendă plus 560,39 franci cheltuieli de judecată, pentru violare de domiciliu cu amenințare și constrângere. Același « secretar » ocupă ilegal locuința unui membru al comunității noastre în ciuda hotărârii tribunalului.
3. Trezorerierul adjunct, domnul George Adrian Dumitrache, care semnează ultimul comunicat pe care l-au primit o parte din membrii comunității, se afla sâmbătă 7 decembrie, la ora 16, la Biserică și ne-a explicat sincer că vrea să se înscrie în APCOR și AEOR. Întrucât ne-a mărturisit că este cântăreț diacon în Biserica Mgr. Michel LAROCHE, a fost sfătuit să facă o cerere scrisă în atenția Consiliului.
4. Domnul Georges Culica, a fost descărcat de responsabilitatea de secretar al APCOR la 17 noiembrie 2000, de către regretatul președinte

Alexandru GHIKA, pentru numeroasele abuzuri pe care le săvârșise până la acea dată. Printr-o scrisoare recomandată cu AR a fost somat să predea toate documentele și ștampila APCOR, atrăgându-i-se atenția că folosirea acesteia constituie un delict grav care ar putea fi sancționat în justiție. Nu numai că nu a predat nimic dar, iată, folosește ștampila și se auto-intitulează « președinte », în ciuda faptului că decizia Curții de Apel din Paris recunoaște acest drept numai domnului Titus BARBULESCU.

5. În documentul de care vorbeam mai sus, ni se comunică că Biserica noastră ar aparține de Mitropolia ortodoxă română pentru Europa Occidentală și Meridională. Spunem noi că nu este încă timpul ! Și asta se poate vedea din site'ul Internet al acestei Mitropolii, la poziția « Parohii ». Pe de altă parte, în același spirit manipulator, în document ni se arată o fotografie a preotului Casian TUNARU la hirotonire și o alta, un pic ciuntită, « slujind la Biserica din Jean de Beauvais ». Numai că fotografia îl înfățișează pe preotul Cătălin, slujind la Biserica noastră cu aprobarea IPS Nathaniel, al cărui nume îl pomenea.

Ce se mai poate adăuga ? Este și așa prea mult ! Derizoriu !

...și ultima veste !

Aflăm cu surprindere și poate cu ușurare că în fine Părintele URDA s-a întors la parohia de unde a venit, adică la Parohia sa Trei Ierarhi din Saint Ouen. Duminică 8 decembrie 2002, la ora 14 avea programat un botez, după slujba oficiată alături de Mgr. Michel LAROCHE. Nu știm cum s-a desfășurat slujba, dar bunica micuței Teodora, care a fost botezată până la urmă în Biserica din Jean de Beauvais (pentru că părinții nu doreau să repete botezul), ne-a declarat că nu puteau face altă alegere, după ce au aflat adevărul.

Mai rămâne totuși ca Părintele URDA să facă și următorul pas : să-i transmită Mgr. BARNABE, că nu mai are nevoie de acoperirea sa canonică, pentru că altfel ne imaginăm că ar fi programat botezul la Biserica rusă din Bd. Exelmans, care aparține Bisericii ortodoxe ruse din afara frontierelor, de care pretindea că ar face parte.

Totul e bine când se termină cu bine !

Cum rămâne însă cu « secretarul » și cu cei care l-au urmat în scurta sa aventură ?

Unde sunt acei ce nu mai sunt

Întrebat-am vântul, călătorul
Bidiviul care duce dorul
Spre margini albastre de pământ :
„Unde sunt acei ce nu mai sunt ?”

Zis-a vântul : „Aripile lor
Mă apasă nevăzut în zbor”.

Apoi minunata ciocârlie,
Candela ce leagănă'n tărie
Undelemnul cântecului sfânt :
„Unde sunt acei ce nu mai sunt ?”

Zis'a ciocârlia : „S'au ascuns
În lumina celui Nepătruns”

Apoi bufnița cu ochiul sferic,
Oarbă care vede'n în întuneric
Tainele neprinse de cuvânt
„Unde sunt acei ce nu mai sunt ?”

Zis'a bufnița : „Când va cădea
Marele'ntuneric vei vedea.”

Nichifor Crainic

(din volumul de poezii „Ofranda”, Madrid, 1963)

Colindă

Doarme acolo în poiată
Pruncușor fără de tată.
Și măicuța mama lui
Se tot plânge bouli
c-a născut în Vicleim,
n-are scutece de in,
n-are apă, n-are fașă,
nici opaiț, nici nănașă.
Iosif, cercul de pe cap,
în cuier și l-a lăsat
și-a plecat unde-a plecat
ca să-l latre câinii-n sat.
Noaptea-i neagră, ceasu-i lung,
Stă măicuța lângă prunc.
Să le ție de urât
înger'nalt s-a coborât.
Si în noapte înadins
degetul și l-a aprins.
Arde îngerul lui Dumnezeu
ca o lumânare de seu.

**Lucian Blaga (Sibiu, 1933)
pentru Dorli**

Liviu Vălenaș, „Soldat al mareșalului Antonescu. Convorbiri cu Ion Pantazi”, Editura Vremea, București 2001

Aceasta carte mi s-a părut foarte prețioasă prin ideile, faptele și documentele din istoria contemporană a românilor și a României, prin prezentarea de luptători și luptătoare, prin jertfele de acum de mai bine de o jumătate de secol în și după cel de-al doilea război mondial. În același timp este și o mărturie oculară, mai mult pățită, trăită, îndurată de un participant la acest război în prima linie, pe frontul de Est, din Rusia... Sublocotenentul de cavalerie Ioan Pantazi participă bărbătește – are doar 22 de ani, proaspăt ieșit, adică promovat locotenent de școala de ofițeri de cavalerie Târgoviște la luptele din Cotul Donului, Kuban, Crimeea... Se comportă eroic și cu onoare. Este decorat cu decorația Coroana României, Crucea de Fier germană, românii fiind atunci aliați cu nemții contra rușilor..., este decorat cu „Mihai Viteazul”, cea mai înaltă distincție de război românească, iar pentru un tânăr locotenent rarisimă...

Subiectul cărții? Sublocotenentul de cavalerie Ion Pantazi din armata regală română de atunci:

între 6 septembrie și 23 august 1944. Este sub comanda generalului și apoi a mareșalului Ion Antonescu, conducătorul statului român. Acesta a spălat rușinea dezonorantei trădări comise de fostul rege Carol al II-lea, în vara anului 1940, când în numele lui (și nu al României : statul și națiunea nu o reprezenta fiind un rege dictator, având un guvern de camarilă, un consiliu de coroană de operetă), când așadar fostul rege Carol al II-lea, laș și criminal a cedat fără luptă ! O treime din teritoriul nostru național și din populația României reîntregite, totul în contextul internațional al începerii celui de-al doilea război mondial, în data de 2 septembrie 1940. La acea dată Germania nazistă a atacat Polonia, care va fi invadată câteva săptămâni mai târziu și de către trupele sovietice. De reamintit că pe 23 august 1939, la Moscova s-a semnat tratatul de neagresiune între Germania Nazistă și Uniunea Sovietică, de către ministrul de externe al URSS și al Germaniei, Ribbentrop care a prefigurat războiul care a urmat. Prin acest tratat Hitler și

Stalin aveau înțelegeri secrete prin care își împărțeau în zone de influență Europa Orientală.

Articolul 3 al acestui protocol secret adițional cuprindea : „În privința sud-estului Europei, din partea sovietică este subliniat interesul pentru Basarabia”. Partea germană declara un total dezinteres pentru aceste regiuni... Astfel, imprecizia „aceste regiuni” va costa România, pierderea Basarabiei, a Bucovinei de Nord (Cernăuți, Starojneț, Vișnita și a Ținutului Herței). Aceste regiuni care n-au aparținut niciodată Imperiului rus au fost anexate de către Uniunea Sovietică la 26 iunie 1940.

Pradă imperialistă ! Așadar un teritoriu de 50762 de kilometri pătrați, cu o populație de 4 milioane de locuitori, în majoritate absolută români, a fost răpit cu violență de Stalin cu complicitatea lui Hitler. De reamintit de asemenea, că pe 30 august 1940, la Viena printr-un diktat României i s-a desprins din teritoriul ei național, Transilvania de Nord, adică 42243 de kilometri pătrați cu o populație de circa 3 milioane, în majoritate absolută români, pentru a fi cedată Ungariei... sub presiunea obligatorie a Germaniei naziste. În septembrie 1940 prin Conferința de la Craiova, va urma cesiunea Cadrilaterului dobrogean (județele Durostor și Caliacra) în favoarea Bulgariei sub presiunea obligatorie a forțelor fasciste și comuniste, conjugate atunci în cadrul juridic-internațional al Pactului de Neagresiune Ribbentrop-Molotov. Forțele naziste fasciste de atunci (Germania hitleristă și Italia Fascistă) sunt într-o alianță ofensivă de război imperialist peste Europa Centrală și Orientală împărțindu-și prada cu forțele militare sovietice comuniste de sub comanda și autoritatea implacabilă a lui I.V.Stalin. De un an încoace, în urma invaziei Poloniei de către Germania naționalist-socialistă, puterile lumii libere : Anglia, Franța s-au angajat în războiul contra Germaniei Naziste, Axei fasciste în general. Polonia va fi ocupată militar și va fi împărțită între germani și ruși, adică între imperialiștii naționaliști-socialiști germani și imperialiștii internațional-sovietici cam în 5 săptămâni (septembrie-octombrie 1939). Polonia s-a apărât eroic. O bună parte a armatei poloneze a reușit să se scurgă din nord spre sud prin România, în bune condiții și cu ajutor românesc. Și-au salvat tezaurul ! Armata poloneză n-a fost capturată decât în parte, o bună parte a ei a reușit să se refugieze și să lupte alături de occidentali până la sfârșitul războiului. Între timp la finele anului 1939 și în cursul primei jumătăți a anului 1940 Uniunea Sovietică nu se angajează cu forțe militare de partea aliaților anglo-saxoni împotriva puterilor Axei Fasciste. Din contră, profitând de

dezastrul Poloniei, Uniunea Sovietică ocupă teritoriile aparținând acesteia. Participă cu o lăcomie de barbari la prada bunurilor poloneze, la asasinarea fizică și morală a armatei, a culturii și a cultului religios practicat de polonezi în majoritate, fiind vorba de cultul catolic iar pe alocuri în teritoriile având un puternic procent ucrainean, de greco-catolici sau uniți. Stalin, Molotov pe de o parte, Hitler pe cealaltă parte, participă la destrămarea politică a Poloniei, la destrămarea ei teritorială. La rândul ei Finlanda este atacată la începutul anului 1940, de către URSS. Raportul de forțe era următorul : Uniunea Sovietică avea o populație de 281 de milioane de locuitori și o suprafață de 22401800 de kilometri pătrați, iar Finlanda avea 4940000 de locuitori și doar 338000 de kilometri pătrați. Stalin vrea Carelia finlandeză, și apele Lacului Ladoga, însă fără finlandezi ! Mareșalul Mannenham, șeful armatei finlandeze se va apăra cu energie și inteligență. O mână de soldați finlandezi vor hărțui Armata Roșie, inombrabilă !...cam două luni de rezistență. Finlandezii au pierdut Carelia ! Cu armele ! Nu au cedat-o ! Peste România cade ca un trăznet ultimatumul sovietic din 26 iunie 1940.

La 22 iunie 1940, Franța, principala aliată a României, tocmai capitulase în fața ofensivei Germaniei. Cere armistițiu ; este ocupată de Hitler. În acest nou context, la orele 22 pe 26 iunie, trimisului României în URSS i se cere, adică i se răpește Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța (peste care creionul roșu a trecut fără scrupule de populație sau frontieră etnică) . S-ar spune sau crede ca avem de-a face cu un han tătar de odinioară care neștiind carte mânjește cu degetul muiat în sânge case de creștini și locuri desfătătoare, desenate pe un pergament de piele de măgar, destinate să-i fie locuri de petrecere, iar oamenii și femeile sclavii săi. În Consiliul de Coroană compus din oamenii de casă ai regelui Carol al II-lea, profesorul Nicolae Iorga și Ciobanu sunt singurii pentru o opoziție cu armele : „Ne batem ! Va cădea blestemul peste noi și copiii noștri, dacă nu ne batem !”, rostește marele nostru istoric în van. România a cedat în fața actului de violență sovietic. Nu s-a bătut cum au făcut-o înaintea ei polonezii și finlandezii ! De atunci și până astăzi, până mâine, până când ?, nu știu, ce pot ști ? România nu mai este stăpână pe destinele ei ! Un blestem s-a abătut peste neamul românesc și țările românești sfâșiate, divizate. O națiune atacată din afară și din lăuntru se va reuni în curând, luptând. Despre eroii și martirii acestei țări va fi vorba în cele ce urmează. Despre Mareșalul Antonescu, șeful statului român între 1940 și 1944 și despre războiul de reîntregire a

neamului – întâi războiul din est, contra Uniunii Sovietice ! va fi vorba mai jos. Generalul Ion Antonescu (mareșal va fi făcut pe frontul de război), șeful statului român și al armatei române mobilizată în războiul contra cotropitorilor sovietici, a dat un ordin de zi, un faimos ordin de zi către Armata Română, pe 22 iunie 1941 : „Ostași vă ordon să treceți Prutul ! Zdrobiți vrăjmașul de la Răsărit și din Miazănoapte ! Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți ! Reîmpliniți în glia străbună a Basarabiei și Codrii voivodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre !” Iar românii au trecut Prutul ! Au eliberat pe frații lor din Basarabia și Bucovina de Nord. Apoi au continuat războiul peste Nistru, nu pentru că aveam nevoie de pradă, ci de luat înapoi de la ruși bunurile pe care ei ni le-au prădat, fără să ne dea nici o adeverință că ne-ar datora tezaurul... În plus, am continuat războiul pentru că un război îl faci până la capăt... Dacă te oprești în drum sau cazi în pace înseamnă că l-ai pierdut. Iar înainte de a-l încheia ceri încetarea focului. Atunci încep negocierile, tratativele de armistițiu în vederea păcii. Antonescu nu a mai reușit să poarte aceste tratative căci a fost trădat. Armistițiul a fost făcut de alții în locul lui. Aceștia au capitulat, s-au predat inamicului. În realitate, de la 23 august până la 12 septembrie următor, România nu mai există ca stat și țară a românilor. Este țara nimănui !

În ziua de 23 august 1944, Mareșalul Ion Antonescu recent întors de pe front vine în audiență la Palat, în jurul orei 16 pentru a expune suveranului planurile sale: încheierea armistițiului cu Uniunea Sovietică și aliații ei anglo-americani pe frontul de Est, însă cu știrea germanilor. Regele Mihai I îi face cunoscut că este destituit din funcția de conducător al statului. Pregătită din vreme, o echipă de militari procedează la arestarea lui Ion Antonescu, a primului ministru Mihai Antonescu, a ministrului de război Constantin Pantazi... Noul șef al marelui stat major, generalul Gheorghe Mihail, ia comanda supremă a armatei... Armata română încetează lupta alături de armatele germane... Va lupta alături de forțele aliate, care în fapt sunt armatele sovietice, invadând fără grijă și devastând totul în calea lor, începând de atunci, din 23 august 1944, Armata română va lupta cu aliații sovietici „pentru eliberarea Transilvaniei de Nord de sub naziști”. În confuzia creată după înlăturarea Mareșalului, trupele române de pe frontul din Moldova și spatele frontului sunt dezarmate fără nici o opoziție, de către ruși... Circa 130000 de ofițeri și soldați români sunt făcuți prizonieri, deportați imediat în interiorul Uniunii Sovietice, în lagărele de concentrare

staliniste. Uitați vreme de 5-10 ani...

După pacea din Paris din 1946-1947, împreună cu ceilalți prizonieri de război, împrăstiați peste lungul și de-a latul Uniunii Sovietice, vor fi regrupați și retrimiși în România, în bună parte pentru a nu diminua cuantumul de provizii și ajutor material, alimentară, trimis de SUA, Uniunii Sovietice, în vederea ținerii și buneii stări alimentare ale lagărelor de prizonieri militari și politici de pe întinsul Uniunii Sovietice. Declarate de multă vreme recenzate, lagărele de prizonieri din Rusia vor fi pretext de ajutor medical încă multă vreme !

În ceea ce-l privește pe Mareșalul Antonescu, după o captivitate de un an și jumătate (1944-1946) în timpul căreia a fost anchetat și deplasat de către instanțele sovietice în Rusia, a fost deferit justiției române. Procesul zis al „marii trădări naționale” făcut sub ocupație sovietică, sub guvernul Petru Groza, instrumentul supus al sovietelor, Petru Groza fiind numit de către Armata Roșie, învingătoare peste România.

Procesul s-a încheiat cu mai multe sentințe capitale : Mareșalul Ion Antonescu, primul-ministru Mihai Antonescu, generalul Piki Vasiliu (comandantul jandarmeriei), Grigore Alexeanu, fostul guvernator al Transnistriei. Ei au fost executați pe 6 iunie, în zori, în vecinătatea închisorii Văcărești, Aleea Piersicilor. Morți pentru România ! Eroii, martiri. *Requiescant in pacem !*

În cele ce urmează vă vom reda două scurte fragmente din această carte, legate de o nouă relatare istorică despre momentul 23 august și un altul despre detenția mareșalului Ion Antonescu în URSS.

„- În dimineața zilei de 23 august 1944, dumneavoastră, domnule Pantazi, ce ați făcut concret ?

- Eram la mine în unitate, la Regimentul de Gardă Călare în București. Am primit telefon de la tatăl meu, să vin imediat la Ministerul de Război.

- La ce oră ați primit acest telefon ?

- La orele 9:30. Tatăl meu mi-a dat telefon după ce vorbise cu Clodius și cu George Brătianu. Când am ajuns la Minister nimeni nu ne-a deranjat. Am stat în cabinet și am discutat cu tatăl meu.

- Ce v-a spus atunci tatăl dumneavoastră ?

- Mi-a spus că Mareșalul așteaptă din clipă în clipă aprobarea rușilor pentru încheierea armistițiului și că în cursul după-amiezii se va duce la Palat, pentru a-l anunța pe rege de încheierea armistițiului. Cel puțin asta mi-a spus tatăl meu. Am stat de vorbă în ziua de 23 august

cu tatăl meu de la orele 9:30 până la orele 14:00. Între timp tatăl meu a primit un telefon de la colonelul Elefterescu, care era prefectul Poliției, care i-a spus: „Domnule general, fiți foarte atent, pentru că am impresia că se întâmplă lucruri care nu sunt normale, sunt anumite mișcări care nu sunt normale, se întâmplă ceva la Palat...” Pe la orele 11:30 tatăl meu a primit telefon și de la Eugen Cristescu, Seful Serviciului Special de Informații, SSI-ul, care a spus și el: „Domnule general, nu vă duceți la Palat, anunțați-l pe domnul Mareșal să nu se ducă la Palat fiindcă este un complot în curs de desfășurare!...Repet acest telefon l-a primit tatăl meu de la Eugen Cristescu încă de la orele 11:30, deci cu aproape 6 ore înainte ca Mareșalul să fie arestat!Este evident că Cristescu avea informații foarte clare.

– În această situație ce a făcut tatăl dumneavoastră?

– L-a chemat imediat pe Mareșal la telefon și i-a comunicat cele aflate de la Eugen Cristescu. Mareșalul a spus însă: „Imposibil, Regele nu poate să facă nimic, nu pot să cred că în Palatul Regal să se întâmple un complot, te rog să mă ierți, dar eu nu cred. La două și jumătate, dumneata pleacă la Palat, eu nu știu când să vin exact, trebuie să aștept în continuare răspunsul rușilor, care încă nu a venit”...Mareșalul a mai adăugat : „Dacă nici în casa regelui nu pot să stau liniștit, atunci unde dracu să mă mai duc?” Or, răspunsul sosise la 3 noaptea deja ...

– Unde sosise acest răspuns, cine l-a primit?

– Răspunsul rușilor a sosit la biroul cifrului de la Ministerul Afacerilor Străine. Nu a știut de acest mesaj nici Mihai Antonescu, au știut numai Grigore Nicolae Buzești și Picky Pogoneanu. Numai ei au știut, pentru că ei erau la Biroul Cifrului.

– Este interesant ceea ce spuneți, dar, pe de altă parte, această viziune a faptelor este confirmată numai de dumneavoastră...

– Nici eu nu am știut atunci de aceste lucruri. Le-am aflat pentru prima dată de la tatăl meu, în 1946, la Văcărești și, mult mai târziu, de la Picky Pogoneanu, care era în cealaltă tabără, ca să spun așa... Răspunsul rușilor a sosit deci în dimineața zilei de 23 august 1944, la orele 3.00, dar Grigore Niculescu-Buzești a băgat această telegramă, acest răspuns, în buzunarul său, neinformând pe nimeni, nici pe rege, nici pe Maniu, nici pe Brătianu, nici pe Mareșal, nici măcar pe superiorul său, Mihai Antonescu. De ce a făcut așa? Buzești făcea și el parte din complot, știa că Regele Mihai vrea să dea lovitura de stat pe care a dat-o, nu avea nici un interes să-l informeze pe Rege, pentru că îi era frică ca nu cumva Regele să spună: „Bun, bine că

s-a hotărât Antonescu să facă armistițiul, noi nu mai facem nimic!...” Iar lui Niculescu-Buzești nu-i convenea să nu se facă nimic, pentru că atunci Mareșalul rămânea mai departe și el nu-și putea ocupa postul de ministru de Externe, pe care-l dorea. Aceasta este porcăria de amănunt a actului de la 23 august. Cu alte cuvinte, nici Regele nu a fost informat de adevărata situație.

[...]

„– Să revenim la momentul 1 septembrie 1944, când i-a preluat acel general sovietic. Unde au fost transportați și cu ce mijloace de transport ?

– I-a urcat cu un camion și i-au dus spre frontiera sovietică, respectiv noua frontieră sovietică de pe Prut. Cum au plecat târziu din București, i-a prins noaptea pe drum și au înnoptat într-un sat din Moldova, într-o casă țărănească evacuată în prealabil de cei ce stăteau acolo. Ei bine, în această casă, Mareșalul a văzut o icoană pe perete și a scris pe spatele acestei icoane cum a fost arestat și tot ceea ce s-a întâmplat.

– Unde se află acum această icoană ?

– A luat-o mai mult ca sigur Securitatea și nu se știe unde se află. Nu se mai e nimic despre ea. După ce au înnoptat în această casă, au fost duși la primul punct de frontieră care avea cale ferată, iar de acolo au fost îmbarcați într-un vagon de clasa a III-a, singurul vagon de călători atașat la un tren de marfă. Timp de trei zile și trei nopți au călătorit spre Moscova. Cum a ajuns trenul la Moscova, erau așteptați în gară de 5 automobile de lux, foarte elegante marca „Zil” (automobile de protocol rusești fabricate după model american, bineînțeles furat) și au plecat în direcția unui castel, numele nu-l știu, dar era la o distanță cam de 60-70 de kilometri de Moscova. Era un castel serios cu un parc, cu un domeniu de pe vremea țarilor, era foarte bine îngrijit. Ei bine, în acest castel mareșalul Antonescu și cu ceilalți care erau cu el au fost admirabil tratați. Nu numai că puteau să-și comande meniul pe care și-l doreau, dar în afară de meniu, li se aduceau într-un castron imens, icre negre apoi pâine de cea mai bună, țuică românească, vodcă rusească, coniac în cantități nelimitate! Singurii care nu erau de loc interesați de aceste lucruri erau Mareșalul, tatăl meu și Elefterescu. În acele momente când rușii nu știau ce să mai facă, Antonescu, tatăl meu și Elefterescu au luat o distanță hotărâtă față de Mihai (Ică) Antonescu și Picky Vasiliu, care erau foarte încântați de mâncărurile și băuturile fine ale rușilor. Cei doi mâncau de toate, gustau din toate licorile, mă rog, erau fericiți...

– Dacă asta se putea numi fericire...”

Titus Barbulesco

Programul sărbătorilor de iarnă 2002-2003

Ziua	Sărbătoarea / Evenimentul	Ora
Duminică, 8 decembrie 2002	† Duminica „Tămăduirii femeii gârbove” (Luca 13, 10-17)	(09.00 : spovedanie) 09.00 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
Joi, 12 decembrie 2002	Conferință susținută de Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa (urmată de discuții libere)	Ora 19.00
Vineri, 13 decembrie 2002	Taina Sfântului Maslu (va sluji și Părintele Calciu)	Ora 17.00
Duminică, 15 decembrie 2002	† Duminica „Strămoșilor după trup ai Domnului” (Luca 14, 16-24: Pilda celor poftiți la cină)	(09.00 : spovedanie) 09.00 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
	Pomul de Crăciun <i>Aduceți toți copiii ! Toți copiii vor primi daruri !</i>	Ora 16.00
Sâmbătă, 21 decembrie 2002	Vecernia Duminicii	18.00 : Vecernie (după vecernie: spovedanie)
Duminică, 22 decembrie 2002	† Duminica „Sfinților Părinți după trup ai Domnului” (Matei 14, 1-25: Genealogia Mântuitorului)	(09.00 : spovedanie) 09.00 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
	Concert de Colinde susținut de Corul bisericii noastre	Ora 19.00
Marți, 24 decembrie 2002	† Ajunul Crăciunului	18.00 : Vecernia Praznicului (după vecernie: spovedanie)
Miercuri, 25 decembrie 2002	† Nașterea Domnului (Crăciunul) (harți)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie 18.00 : Vecernie
Joi, 26 decembrie 2002	† Soborul Maicii Domnului (harți)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie 18.00 : Vecernie
	Concert de Colinde susținut de Ștefan Hrușcă <i>Număr limitat de locuri ! Se va sta doar pe scaune !</i>	Ora 20.00

Vineri, 27 decembrie 2002	† Sfântul Apostol, Întâi-mucenic și Arhidiacon Ștefan (harți)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie 18.00 : Acatist
	Concert de Colinde susținut de Ștefan Hrușcă <i>Număr limitat de locuri ! Se va sta doar pe scaune !</i>	Ora 20.00
Duminică, 29 decembrie 2002	† Duminica după Nașterea Domnului (Matei 2, 13-23: Fuga în Egipt)	09.00 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
Marți, 30 decembrie 2002	Vecernia Praznicului	18.00 : Vecernie
Miercuri, 01 ianuarie 2003	† Tăierea-împrejur după trup a Domnului † Sfântul Vasile cel Mare (harți)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie 18.00 : Vecernie
Duminică, 05 ianuarie 2003	† Ajunul Bobotezei (post)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie, urmată de Sfințirea cea Mare a Apei 18.00 : Vecernia Praznicului
Luni, 06 ianuarie 2003	† Botezul Domnului (Epifania)	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie 18.00 : Vecernia Praznicului
Marți, 07 ianuarie 2003	† Soborul Sfântului Proroc, Înainte-mergătorului și Botezătorului Ioan	09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie

Notă: Vinerea se oficiază acatist; prima vineri din lună, Sfântul Maslu, iar Sâmbăta vecernie (ora 18.00)

ADUNAREA GENERALĂ EXTRAORDINARĂ AEOR din 14 decembrie 2002

Se va ține în prezența trimisului personal al IPS Nathaniel și al Părintelui Vicar
Dr . Petre Popescu, și anume :
Părintele Gheorghe CALCIU DUMITREASA,
una dintre figurile marcante ale ortodoxiei românești.

Vă invităm să participați în număr cât mai mare la acest eveniment !

REDACTOR RESPONSABIL

Titus BARBULESCU